

Pamflet

Núm. 24 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 27 de juny del 1936

La Nació, ànima de la Revolució

«Resultà d'una lliure discussió entre els representants de la classe obrera i dels representants patronals.

»No és conseqüència d'un acte purament autoritari i dictatorial imposat per una part de la nació a una altra part de la nació.

»Per això l'èxit del moviment actual no és solament un èxit del moviment obrer; és l'èxit del país en el sentit que posa les bases d'una nova organització de l'economia, establint la continuïtat i l'estabilitat en les relacions i, per consegüent, introduint aquesta noció en el desenvolupament de la producció.

»Tot això ha d'ésser aprofitable a la nostra economia nacional, en permetre-li redreçar-se a desgrat de totes les dificultats; de donar al seu mercat nacional un poder d'absorció necessari al desenvolupament de les seves exportacions i per això mateix augmentar les garanties de pau i defensa social.»

Tot això ho ha dit Jouhaux, el secretari general de la Confederació General del Treball Francesa, al redactor de «Marianne» que l'ha interrogat pocs moments després d'haver signat la convenció que finia gairebé la totalitat de vagues franceses.

La Nació!... Heus ací un nou element que entra en la lluita obrera. Semblarà deserció a molts vells internacionalistes. Estem segurs que hi haurà qui estriparà els vestits i s'arrençarà els cabells perquè els principis del revolucionarisme obrer han estat negats.

La Nació! Altra vegada la Nació! I gairebé amb el mateix caire i el mateix so que tenia durant la Revolució francesa.

Els semblarà un renec als antinacionalistes que van desfermats per la nostra terra —antinacionalistes afiliats a partits que es diuen nacionalistes, a l'E. R. de C., precisament—, i per a tots aquests anticatalanistes que des de tots els indrets de l'Estat ens volen ofegar amb lirismes revolucionaris quan s'ha acabat la corda a l'argumentació patriòtera i monàrquica. Ells no saben que la Nació fou la força que mogué el poble francès contra la monarquia; que Nació era l'antiabsolutisme, la República, la Revolució. «Nosaltres no som Nació», replicaven els aristòcrates i els devots del vell règim. Per a ells la unitat estatal no la donava el poble, sinó la monarquia i l'organització oligàrquica que emparava.

Els obrers francesos retornen a la vella ruta. Hi retornen no per ésser vella, sinó per ésser la que de veritat els pot portar la reivindicació. Enfront seu el feixisme, el hitlerisme, ha aixecat la bandera dels vells privilegis. S'anomenen també Na-

ció perquè el mot té una eficiència mítica que volen explotar. Però l'obrer sap que no és Nació el sistema oligàrquic que defensen. No és la Nació una força al servei de la tirania antidemocràtica, sinó una força, una raó, al servei de la justícia i de la llibertat.

Heus ací la causa del desori actual dins de la República. La monarquia, amb la dèria obsessionant de la unitat espanyola, no havia fet més que desunir: afuava els uns contra els altres per a vexar-los tots. En realitat, cap poble de la Península no es beneficiava de l'opressió. Ni els mateixos castellans. Que els anomenats castellans, que com a gall de panses passejaven per ciutats i viles amb aire de grans senyors i miraven tòthom per damunt de l'espatlla, venien de tots els recons de la Península, àdhuc de Catalunya, i no era com a castellans que

ens vexaven, sinó com a mercenaris de l'absolutisme monàrquic. El pagès, l'obrer de les Castelles, tots els homes que allà vivien del seu treball i el seu treball era fruit de la seva suor, també eren oprimits i menyspreats per la legió monàrquica, apàtrides, en la boca dels quals la paraula pàtria era escopinada al rostre dels patriotes.

I el més tràgic és que aquests pobles en nom dels quals s'exercia el despotisme i en contra seu es desvetllaven els odís, més miserables, més oprimits pels qui n'havien patentat l'exclusiva del nom, no han format una ànima peculiar, o millor, no l'han avivada fins a personalitzar-la.

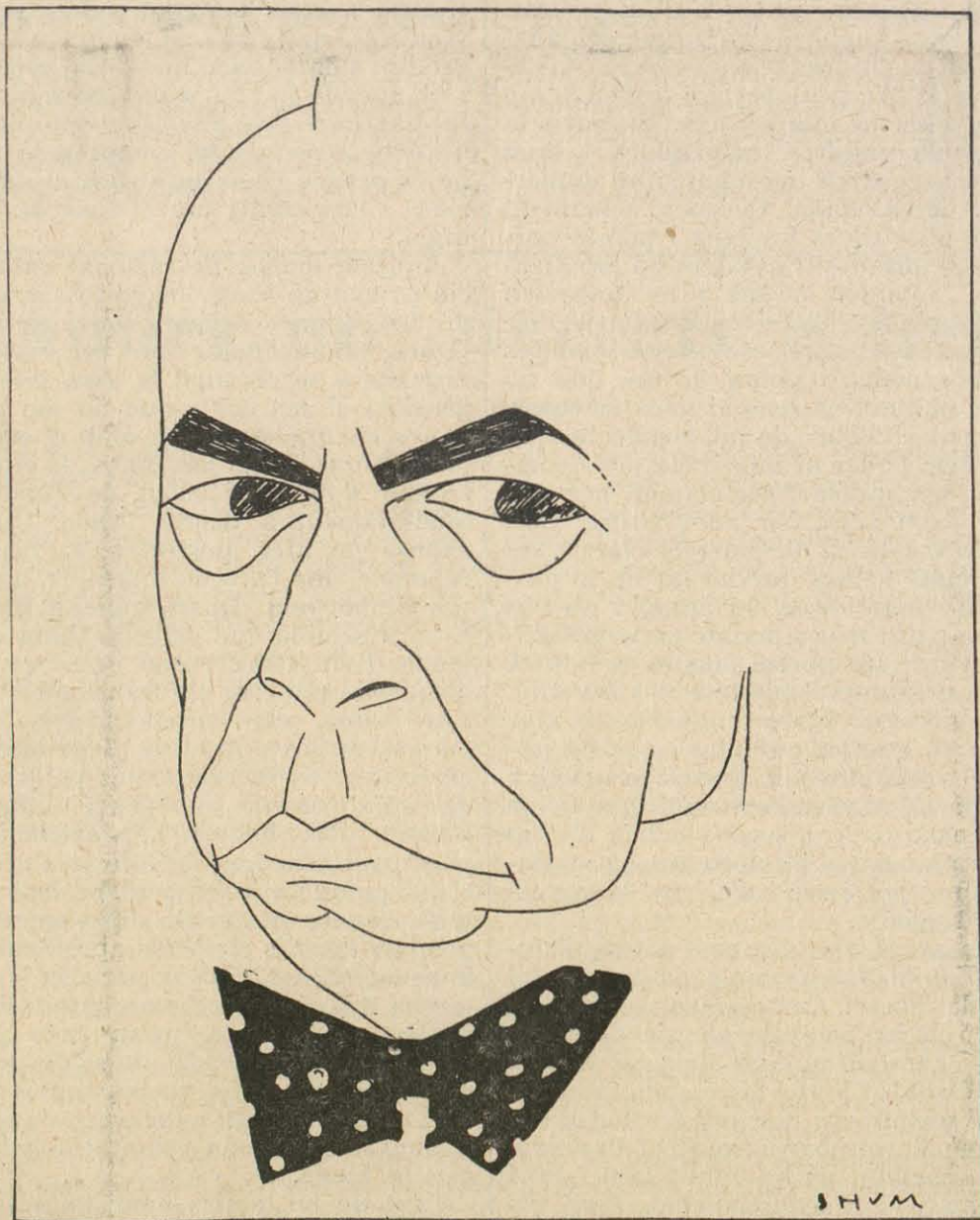
Avui la Nació no els parla un llenguatge reivindicador. No els porta, com a Catalunya, com a Euzkadi, com a Galícia, com amb apressament a València, la sen-

sació de deslliurança; no la fan sinònim, com nosaltres, de llibertat i de justícia. Espanya és per a ells també, encara, l'Estat opressor que recolzava totes les infàmes i totes les injustícies. El bon esquerrà de les seves terres al nom d'Espanya contraposa el de República, perquè qui reclama a seques els drets i furs de l'Espanya la relliga amb totes les misèries i opressions imaginables.

Aquest és el desconhort i tragèdia actual. S'han afuixat els vincles col·lectius en els pobles de la República que no tenen un plet de reivindicació nacionalista. Mentre aquests darrers, amb decisió ponderada, van resolent els problemes que l'estat revolucionari actual comporta, la resta de la Península, desorientada, ha perdut la iniciativa col·lectiva i cada grup marxa pel seu compte, sense propòsit coordinat i a l'impuls dels neguits momentanis; les doctrines no estan animades per la Nació i a la retrobada de la Nació. Cada grup interpreta l'ideal d'una manera capciosa i cal témer la pròxima intervenció de grups que bandegin del tot la doctrina i no arborin més que apetències.

L'única solució que té la República i que ha d'ésser tasca dels homes que volen salvar-la i defensar-la, és ensenyar a aquestes multituds que han perdut el nexa nacional que ells també són Nació, que la tenen propera, a l'abast de la mà, que són ells i només ells els qui li poden donar el to i l'ànima. Els líders d'aquestes multituds han de captar-se que les doctrines socials i polítiques es proposen la salvació de la Humanitat i la part més viva i que reclama la seva activitat amb més daler, és la que tenen més a prop, que no la inquieten problemes generals i abstractes, sinó problemes concrets i peculiars i que només es poden resoldre amb la concreció i peculiaritat pròpia.

Avancin-se a la iniciativa de les dretes que volen violentar un renaixement nacionalista en les terres més irredemptes perquè ni noció tenen de la seva irredempció. A mans reaccionàries seria fictici. Precisament ells dissolgueren i perseguiren aquesta ànima nacionalitària; precisament ells maldaren per una suposada unitat que era despotisme. Refaci-la el poble, refaci-la ara amb els dolors actuals, que no tenen altre alleugerament que en el propi àmbit. Si no centren els seus neguits en el voler col·lectiu i en les possibilitats que els donen les característiques racials més íntimes i concretes i els ofereix el propi terror, es neguitejaran en va. En un desfici inútil perdran l'oportunitat de realitzar obra redemptora. I també ens exposen tots a fer-nos perdre les oportunitats revolucionàries de la República, que és l'obra comuna.

MARCO MIRANDA

Representa València. Aquesta València que havia soplujat tots els seus anhelos en una democràcia republicana i que avui s'adona que qui l'afuava era València. Que era precisament la Nació valenciana una Democràcia i una República. Marco arbora la bandera de les quatre barres roges ungides de blau cel, com a joia de la Revolució i de la Democràcia.